

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.



ILLUSTRERADT

Utkommer hvarje Söndag

Pris för 3 Månader 1 Rdr. B^{co}Enkla. N^o.8 sk. B^{co}

SÖNDAGS MAGASIN

N^o 6

Göteborg, Söndag d. 7 Maj 1848

2 Qvar.

Förgiftninge 1.

(Ett Ejsö. i. e. hr.)

När jag första gången var i Westindien, berättar en gammal sjöman, bekäm jag genast en god försäljning på sjömannens äfventyr. Vi woro sedan fem veckor i öppna sjön, när kaptenen förkunnade oss, ett vi blott woro omkring 60 mil från Samala. Winden hade ända hittills varit gynsam. Hafvet war lugnt, hela werlden fröjdade sig åt aanblickten af land, som snart skulle byla upp för våra ögon; alla woro derföre från morgon till afton på däck, så mycket mer, som wädrer war det herrligaste man kunde se. En morgon emringades fartyget af en sådan swärm delstuer, att wi ej kunde underåta att på dem anställa en liten jagt. Många utaf dem uppkastades och bragtes till kocken i köket, för att beredas till middag åt passagerarne, lifafäwål som åt skeppsmanskapet. Det war just St. Georgsdag och kaptenen lät till dagens frände anrätta ett godt mål, under hvars förtärande mången bågare tömdes med glädt sinne. Efter måltiden tillhölls en liten bal på däck. Två matroser, som blåste klarinet, hade just börjat en lustig wals, då man underrättade kaptenen att styrmannen plötsligt nedfallit och att en matros war så sjuk, att han knappast kunde öppna ögonen. Kaptenen blefnade och passagerarne genomskwadades af en dyfster aning. Snart grevos flera andra matroser af dyfsta sjukdomsansfall, och den allmänna

glädjen stödde sin fos. Det dröjde ej länge, innan en af matroserna reban war död och de sjukas antal fördubbladt.

«We oss, ropade nu kaptenen, jag tror wi äro förgiftade. Fisker, som wi ätit —»

Förgiftade! Store Gud, förgiftade, ropade med försträckelse de närvarande kvinnorna, under det männerna stodo stela som marmorbilder. Bland passagerarne befunn sig Hr L., en nygift ung man med sin fru och swägersta, hvilka i snulle, ungdom och skönhet täflade med hwarandra. Fru L. syntes mest uppkastad af tanken på den nära förestående döden. Hon kastade sig med den högsta förtwiflan ned till kaptenens fötter och bad honom om motgift.

Jag känner intet — svarade kaptenen. — Denna sif är alltid dödade, undantagande . . .

Här wacklade hon och sönt wammächtig till däck. Med orden: "gifwos det då intet, som kan rädda oss," sönt Fru L. lifaledes i wammagt. Hon kom sig snartföre, ty hennes wammagt war mindre en werkan af det njutna förgiftet, än af fruktan för följderna. Det gjorde mig ondt om den unga wackra frun och jag tröstade henne med den tillfälgelse, att njutningen af fisken ej wore lika skadlig för alla.

«Å! — utropade hon med en hjertskärande ton — måtte det wara så! Huru försträkligt är det ej att dö fjerran på oceanen och säntas i hafwets djup?»

Att gifvet wisade sin werkan på matroserna förtidigare än bland passagerarne, kom sig deraf, att de förra ätit fisken en timma förr.

Men turen kom dock tidigt nog till de sednare. En ung Irändare, den gladaste och älskvärdaste mannen i hela fällskapet, blef första offret för giffet. Den andre var Hr L.; Fru L. såg med sin förtwiflan än på honom, än på sin syster, som blef det tredje offret. Snart var ingen, utom mig, som ej kämpade med döden. Jag var den ende, som ej åtit af fisken. Jag sökte att hjälpa de olyckliga, så länge jag förmådde och så länge jag trodde att dermed något kunde winnas. Sedan lade jag i stum wäntan händerna i kors och försökte att på hwad sätt som helst hålla mitt nytt nytt. Då hörde jag styrmannen rova: vinden har fört skeppet ur kofan och löjtnanten swara: lemna det åt sig sjelft! Hwad betyder wäl des kofa?

Snart hörde jag på bullret af strömsåran, att skeppet gick snabbare än förut. Jag steg upp på fördäck, för att erfara orsaken derill. Här wäntade mig ett förfärligt skedewel. Löjtnanten låg död utsträckt på däck; det öfriga manskapet, utströdda rundt omkring honom, woro dels döda, dels kämpande med döden, dels i ett tillstånd af fullkomlig apathie och ligghet för skeppets öde. Jag bemödade mig förgäfwes att wäcka de sednare ur deras lethargi; men jag erhöll ej ens ett swar. Så kom astone. Deras tillstånd, som ännu lefde, blef sämre och sämre. Jag trodde mig aldrig mer skela så se någon uppgående sol. Wi hade uppfatt flera segel och vinden blåste allt starkare och starkare. Himlshwalfwet war öfwerdraget med tjocka moln, hvilka lifasom af ångest drefwos fram och tillbaka och tid efter annan medlidfamt läto det bleka skenet af en stjerna blicka ned på det olyckliga skeppet. Detta sjelft syntes wilja undfly sitt fruktansvärda öde, ty det tillryggalade 5 å 6 mil i timman. Hafwet blef allt oreligare, wågorna gingo alltid högre och högre. Det beständiga brakaudet i masterna ådagalade att för mycket segel woro tillfatta.

Jag ställde mig wid det öfwergifna rodet och sökte att ersätta den der bredwid död liggande styrmannen: men häpenheten öfwer stormens wälände och wågornas brusande, som ännu mera förhöjdes genom det i sanning egyptiska mörkret, som undandrog elementernas fruktansvärda kamp för det sinliga ögat, för att göra densamma så mycket märkbarare för det inre, gjorde den ringa kraften, som jag egde kvar, ännu otillräckligare än den förut varit. Allt hwad som fanns om bord, war så godt som dödt för mig; jag war den ende lefwande der. Fartyget jagande fram på hafwets wågor, öfwergifwit af hwarje menflig hand, syntes det hemfallet under någon måglig demons wäld, som dref sitt grymma spel med densamma. Jag såg redan i andan, huru det stötte emot klipporna på en kal kust, och tog mer än en gång det dunkla molnet, som än i en form än i en annan betäckte horisonten, för klippor på något obekant, af wilbar bebodt land. Då bemärkte jag ganska tydligt ljud. Detta stärkte mig i det anta-

gande att skeppet nu snart skulle stranda på någon kust. Jag höll derföre min undergång för oundwiflig och war blott öwif, om jag skulle mottaga döden nytt på fördäck eller nedunder i skeppet. Då warsnade jag plöteligt ett skepp framför mig, hwilket kämpade mot elementerna, lifasom det, på hwilket jag befann mig. Jag wille genom en wändning på rodet afbjda skeppens sammanslötning, men erhöll, då jag fattade i roderstången, ett sådant slag, att jag kastades i däck. Nu följde ett fruktansvärdt brakaude, som em skeppet krossats i tusen spillror. Wäda skeppen hängde wid hwarandra, men blott ett ögonblick. Elementerna, som drifwit dem tillsamman, lösgjorde dem öf. Jag såg det främmande skeppet, enlla än åt ena än åt andra sidan och hörde en mängd roter rova förwirradt till hwarandra. Några ögonblick sednare war allt förswunnet. Mitt läge war nu, om möjligt, grusligare än tillföre.

Wid midnattstiden sträng fodmasten och störtade med ett förfärligt brakaude öfwer fördäck. Skeppet wände sig, men satte sig åter i rörelse, ragglande åt båda sidor såsom en drucken. Jag begaf mig nu till mellanfördäck för att söka hjälp. Då rusade en stor hwit gestalt med förfärligt strei förbi mig och störtade öfwer bord. Jag såg densamma kastad fram och tillbaka af wågorna, konwulsiwit röra händerna och arbeta för att undgå att drunkna; men jag hade mest nitet att se honom. Det dröjde ej länge, innan den ölyckliga war förswunnen mellan de sammande wågorna.

Då de rasande wågorna fortfarande slog öfwer fördäck, begaf jag mig till det inre af skeppet och ropade kaptenen och alla mina reskamrater wid namn, men jag erhöll ej något swar, dock trodde jag tid efter annan, när wågornas rasande något gaf med sig, mig höra ett andande och resande. Jag wille emellertid ej tro mina egna öron, då jag war fullt öfwerthgad om samliga besättningens och passagerarnes död. Jag företom mig sjelf såsom lefwande i en oerhörd listiga. Efter mångfaldigt treswande fram och tillbaka, hwarunder jag mer än en gång slugades emot fartygets wäggar, fann jag slutligen min bädd och lade mig. Dertill de försträckelser, som omgäfwos mig, föll jag snart i en djup sömn. När jag waknade, war dagen långt framstriden. Stormen hade lagt sig, hafwet war lugnare, men skeppet förblef i sin waggande ställning. Den första person, jag nu stek se, war kaptenen, som låg död några steg ifrån mig. Midt emot honom låg Hr L. hållande dörrluckan till sin hustrus kammare i den stelnade handen. Madam L. lefde ännu och sade att det war bättre med hennes syster. Irändaren fanns ej på något ställe; han war tydligen den hwita gestalten, som under den föregående natten störtat sig i wågorna. På fördäck war under natten löjtnanten med tre matroser återkommen till lif. Jag fann dem sträfwande att komma på benen. Skeppet war försträckt till

tygadt. Dagen förgick under en sorglig hyselsättning. Vi festgjorde nämligen de döda med starka wigtar wid enskilda bräder och sänkte dem kl. 10 på aftonen i hafvet. I naturen herrskade den högtidligaste tynnad; intet moln förbunkade den djupblå himmelen och stjernorna på densamma strålade i det ofvongifwande elementet med sådan klarhet, att det syntes, ej som om lifen blifwit sänkt i hafvet, utan i en stjernberridd himmel. Jag läste dödböckerna, så ofta ett lif nedfänktes. Det war en rysligt högtidlig stund, som aldrig hast sin makt i mitt långa lif. När denna sällsamma begrafning war fullgjord, begäfwö wi ofv dny dyfter sällhet till det irre af skeppet och en hwar öfwerlemnade sig åt sina egna dystra tankar.

Emot midnatt utkastade matroserna ett ankare, en sak, som dittills warit omöjlig. Äfwen lyckades det dem att inbraga de flesta af de utskatta seglen. Om morgonen följande dagen kallades jag af allahanda beshynerliga rosp upp på förbäck. Jag såg matroserna uppmärksamta stå öfwer bord ner i sjön och bemärkte, då jag lifaledes såg dit, till ej ringa förwåning, lifen, som wi föregående afton sänkt i hafvet. Ett stycke träd, som tillfälligtwis föll i sjön, frambringade en rörelse i watten, som mångdubblade antalet af de på hafwets botten liggande lifen. En hel här af döda lycktes dyka upp och stunda sig brofigt om hwarandra. Matroserna, tillfölje af en misshäpelse, som tillhör deras klaf, komma på den öfwerlygelse, att skeppet war dömt att stanna der och förertna tillika med lifen.

Följande dagen wisade sig en konare på afstånd och wi hade glädjen att observeras af den. Efter en timmas förlopp war han hos ofv. Kaptenen kom om bord med tre af sitt folk. Han war en liten undersättlig man af ganska brun anletsfärg och förvände genom sitt uttal en Amerikanare från sydliga staterna. Löjtnanten gaf honom en utförlig beskrifning på det som hänt ofv, men Amerikanaren syntes deraf ganska litet intresserad. Han afbröt löjtnanten flera gånger med frågan efter war laddning. När han deröfwer kommit på det klara, sade han ofv att New-Providence wore närmsta hamn; att han sjelf seglade till St. Thomas och att han ej på annat sätt kunde wara ofv nyttig än genom att hos ofv quarlema några af sitt folk; men att han behöfde allt sitt folk sjelf med undantag af tre swarta, hvilka, om vissan rätt användes, wore de yppersta sjemän; att han af kristlig kärlek afstode dessa tre swarta mot 300 dollars stycket. Vi wore ej litet förwånade öfwer denna mans kristliga sinne och läto honom förstå att wi just dertill ej kunde efterkomma hans ofv billiga önskan, emedan wi ej hade något klingande mynt om bord. Wid denna underrättelse sprang den människowänlige Amerikanaren ned i sin båt, utan att lyhöra till våra förwifwade böner, och afseglade, lemnande ofv i det hjälplösa läge. Karlarne utgjöto sig i förbannelser öfwer den stenhårda Amerikanaren, quin-

norna smälte i tårar. Jag fattade då det djerwa beslut att rådda ofv med egna krafter. Mitt råd följdes; till och med fruntimrerna gjorde matrostjenst; spillrorna efter fodmasten aflägnades från förbäck. I stället för den gamla timrade wi och uppsatte en ny; sedan lyftes ankare och man styrde till New-Providence. Winden war gynsam och efter två dagars färd uppnådde wi ön Cruma.

Merkwärdig Lagstiftning.

De första kolonisterna i Konnektikat, de så kallade Puritanerna, hatade och förföljde en hwar, som tänkte annat än de sjelfwa. I början war ej hela provinsen förenad genom en gemensam exekutiv magt, utan hwarje stad hade sina egna lagar. Bland dessa wisä wi nämna följande:

Den som i samhället kommer upp med nya ideer, skall mista lifwet.

Om söndagen är det wid 3 par spö förbudet att sparsera i sin trädgård.

Om söndagen får ingen koka mat, bädda sängar, sepa gulf, stära naglar eller klippa hår.

Ingen mor får på söndagen kysa sitt barn.

Hwar och en, som på sin grannes åker upprycker ett enda ar, blir ärelös.

Hvem som dricker sig drucken, sättes genast under förmyndare.

Den som talar illa om sin nästa, bekommer 20 rapp och sättes i black.

Den som i landet inför kort eller tärning, pliktas 5 pund St.

Ingen får ega något musikalt instrument; pufor och trummer, undantagna, medelst hvilka högtidligheten öfes wid gudstjensten.

Ingen får föra Julfesten medelst åtande af köttpastej, kortspel och dans.

Okunniga barn skola tagas ifrån sina föräldrar och på deras bekostnad uppfästas amorskädes.

Hwarje lättflänig menniska skall tvingas att gifva sig.

En man, som pryglar sin hustru, pliktas 10 pund St.; en hustru, som slår sin man, bestraffas af öfwerheten.

Ingen yngling får wisä sin uppmärksamhet mot en flicka, hwarken personligen eller medelst bref, utan föräldrarnes tillstånd. Efter detta, böte han första gången 5 pund, andra 10 och tredje blifwe han infatt i fängelse.

Gifta makar, skola leswa fredligt tillsammans. Efter ofv detta sättes både kvinnan och mannen i fängelse.

Stjal någon en främmand mans hund, skall han en söndag stå en timma wid kyrkdörn och hålla den på armarne.

Mjölkar någon främmand mans ko, skall han en månad inspärmas i den bestuets ladugård.



I. Hlaskan blir för första gången synad
...nen lockar sin hustru att taga "en perla."

Lianbryggor och Tarbiter i Syd-Amerika.

På många ställen, der man ej kan öfverwada floderna i Anderna och Cordillerna för deras djups skull, får man bryggor öfver desamma. Dessa bryggor äro af tre särskilda slag. Först gifwes det sådana af sten, hwilkas byggnad ej afwiker från de wanliga, men som blott i ett högt ringa antal äro för handen; för det andra finner man bryggor af trä, hwilka äro de talrika; ändtligen gifwes det för det tredje Lianbryggor, af en farlig och sällsam konstruktion.

För trädbryggorna väljer man wanligen sådana ställen, der floden är smalast, mellan två höga klippor, der man anbringa en stor bjelke tvärs öfver. Den wanliga bredden hos en sådan brygga är ungefär fem fot, så att en man till fots kan passera den. Emellertid äro detta slags bryggor ej att förakta.

Af Lianbryggor begagnar man sig wid sådana floder, öfver hwilka man ej för deras bredds skull kan lägga några bjelkar. Man sammanvirar nemligen flera Lianer och gör deraf tjofa kab-beltåg, af hwilka man wanligen spänner sex stycken för hvarje brygga, ifrån den ena stranden af floden till den andra. De yttersta tågen på båda sidor äro något högre än de fyra andra, som äro af anbragta emellan dem och tjena till ledstänger. Tvärs öfver tågen i midten lägges man starka staswar öfwan på hwilka man sedan kastar grenar; detta bildar då banan, på hwilken man passerar öfver. De två kab-beltågen på ömse sidor, som tjena till ledstänger, sammanbindas med de öfriga tågen. Man kan ej umbära dessa räcken, emedan folket, som passerar öfver bryggan, utan dessa skulle störta ned wid bryggans häftiga swängning fram och tillbaka, hinnerligast som bryggorna ofta äro anbragta på en swindlade höjd öfver floden.

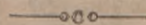
Blott menniskor kunna passera dessa bryggor. Djuren låter man simma från ena stranden till den andra, en omsändighet, som betydligt förlänger resorna i dessa trakter; ty dragarne måste först aflastas och fertsjassas $\frac{1}{2}$ mil eller längre från bryggans grannskap, alldenstund der, såsom på den trängaste delen af floden, strömsfåttningen wanligen är ofantligt häftig. Emellertid finner man öfwen, fast sällan, sådana bryggor, på hwilka hästar med fördel kunna passera.

På några floder sega man till Lianbryggan så kallade tarbiter. Öfver floder, som för sin ytterst häftiga ström och för de stenar, den upplasta, ej amornunda kunna besaras, fortskaffa man sig på detta sätt. Tarbiten är ett blott tåg, som är slädat af Lianer eller läderremmar, till den tjocklek, att tåget ofta håller sin till åtta tum i diameter. Man spänner det öfver floden från ena stranden till den andra och sällgör det på ömse sidor wid starka pålar, som stå i sammanhang med e. t. hjul, medelst hwilket tåget behörigen kan spännas.

Det sätt, på hwilket man medelst tarbiter kommer öfver en

flod är ganska egendomligt. Ifrån densamma nebhånga två stora hafar, som man låter fortlöpa långt tarbiterna. Dessa hafar bära en korg, som är så bred, att en person kan ligga uti densamma. Man sitter eller lägger sig i denna korg, som af folket på stranden så starkt utskjutes, att densamma, som desutom drages med två tåg från andra stranden, glider utesiter tarbiten.

När man will frakta muldänor öfver strömmen, så betjenar man sig af två tarbiter, med ett litet mellanrum mellan båda. Djurets ben sammanbindas under buken och i detta tillstånd hänger man desamma wid en stor hake af trä, som medelst ett kab-beltåg, wid hwilket den är fästad, fortlöper mellan båda Tarbiterna. De wid denna slags stjuts wana djuren göra derwid ingen swårighet, utan låta sig bestedligt sammanbindas; men de, som man will för första gången på detta sätt stassa öfver floden, bliwa deröfver ganska flygga, och då de se att det far åstad, göra de alla möjliga ansträngningar att komma lösa, en händelse, som ibland lyckas, då de störta ned och grymt frostjas mellan klipporna.



Magnetismen och dess Under.

En fransk tidning berättar att Hr C., som förwärfwat sig en tänlig förmögenhet och på sina gamla dagar lefde i lugn i en mindre provinstantad, gång efter gång blef bestulen, utan att komma tjufwen på spåren. Han afslagsnade flera af sitt tjenstefolk, som han misstänkte; detta hindrade dock ej att någon tid derefter hans strifbord uppbröts och utplundrades, under det han war på middag hos en wän. Men öfwen denna gång uträttades ingenting medelst undersökningar, och den gamle mannen war utom sig. Då föll honom i händerna en tidning, hwaruti han läse en historia om en person, som ansågs för död, men hwars återkomst förutskades af en somnambul, hwilket och inträffade. Nu besöt Hr C. att likaledes taga sin tillflykt till magnetismens under. Sagdt och gjordt. Följande morgon begaf han sig på wäg, full af otålighet att få en plats på jernbanan till Paris.

Under wägen råfode den gamle Herren i samtal med en passagerare af ett intagande wäsen, som satt bredwid honom. Samtalet kom på magnetismen och dess under, och Hr C., hwars hjerta war fullt, berättade härpå, huru det gått honom, och att han ginge till Paris endast och allenast för att taga sin tillflykt till denna märkwärda wetenskap, för att slutligen komma tjufwarne på spåren. I sanning, ropade den nya bekantshapen, lyckan är en märkwärdigt gynnande, ty jag är intim wän med magnetisören och somnambulen, om hwilka ni läst, och om ni tillåter, att

Jag presenterar er, så är det mig angenämt; jag tviflar ej ett ögonblick att ju eder önskan skall fullständigt uppfyllas.

H:r C. antog anbudet med förtjusning, och anländ till Paris inböd den nya bekantskapen vår hjälpbehöfvande på nästa läffehus, der han lemnade honom ensam, med förklaring, att han i grannskapet hade en affär att uträtta, men att han wille wara tillbaka inom en fjerdedels timma. Men en full timma sergick, som syntes den otällige tjuffångaren ganska lång, innan den artige wännen återkom för att med H:r C. gå till somnambulen.

Efter långwarigt gående kommo de slutligen till magnetisörens hus. Detta syntes ganska obetydligt, och H:r C. förundrade sig i tyfhet, att en så berömd man ej bodde bättre. Smellertid tänkte han: allt det der är bisaker, och följde sin willige ledare till tredje wåningen, der han föreställdes för magnetisören och somnambulen. Wån, sade här ciceronen till undermannen, det gör mig ondt att mina affärer ej tillåta mig att bewisa det intressanta uppträdet; men jag rekommenderar dig denna herre och beder dig, att behandla honom, såsom w.re det jag sjelf. Denna afton besöker jag dig, om ej förr än sent. Adjo.

Och knapt war wännen borta, förr än somnambulen tog plats i en lämbstol och insomnade efter några strylande af magnetisören. Den — det war en quinna — tillfrågades och gaf till svar, att den personen, som wore tillstädes, kommit från en 12 lieues från Paris aflägsen stad, hwarest fanns ett präktigt stoft; härefter angaf hon gata och hus, der den frågande bodde, och tillade: intill huset stöter en gård, genom hvilken tjuwar inträngt flera gånger. — Den gode H:r C. war stel af förundran.

Hwilka äro tjuwarne, frågade magnetisören.

Jag har sett dem, svarade somnambulen, men jag känner dem ej mer. . . . der äro de . . . nej! . . . ack, hwad här är warmt . . . luft! . . . jag kan ej mer.

Kataf, brunnade magnetisören; men det wore farligt, om jag lemnade henne i detta tillstånd; jag måste wäcka henne. Men wi kunna börja igen, när luften blir friare från elektricitet. Blif kvar hos oss, bästa Herre; åt hos oss, på det att wi må kunna begagna första tjenliga ögonblick att börja igen.

Denna inbjudning antogs, och man satte sig genast till bords. Somnambulen åter såsom en dragon, men slagat fortfarande öfwer swaghet och hetta. Man sitter länge wid bordet; natten inbryter. H:r C. talar om att gå; men man föreställer honom att då were allt förloradt. Korteligen, det beslutas att waga halftwa natten, i fall somnambulen ej för finge sin clairvoyance. Wid midnattstid insomnar H:r C. emot sin wilja och waknar först följande morgen. Han gnider sig då i ögonen, förundrar sig, ratt han är ensam, springer upp och ropar; intet svar följer. Han rycker på klockan. Slutligen kommer en betjent med en lång åkning i handen — räknung för aftonward och 45 timmars lo-

gis. Man kan tänka sig mannens bestörtning. Han besinner sig på ett hotell. Rammaren, i hwilken de tillbringat natten, är tagen i hans namn. Wården känner ingen af de personer, som sällskapat den bedragne. Instinktmsigt griper H:r C. efter sitt ur, efter sin börs. Båda äro försvunna. Han reser hem och finner att den fullständigaste stöld stett hos honom.

En Jätteplan.

Man har i Amerika talat om en plan, som i sanning är storartad, nemligen att medelst telegraf sammanbinda Amerika med Storbritannien. En kopparråd af ett pennrörs tjocklek skulle ledas öfwer hafwet från Newshottland till Irland, sålunda, att man lastade ett ångfartyg med hוברullad kopparråd, som under farsten skulle utwindas och i möjligen rätaste riktning öfverföras till Irlandska kusten. Den verhörda träden skulle genom sin egen tyngd sänka sig så djupt i hafwet, att den ej kunde nås af någon skeppskol. Man kan ej se annat, än att detta skulle förträffligt lyckas, om två farhågor undantöjdes, den ena, att träden möjligen kunde förlora sin elektriska kraft, den andra, att den sprunge sönder genom sin egen tyngd. Det stora engelska ångfartyget Great Britain skulle lätt kunna föra en sådan kopparråd, som kunde råda öfwer från Amerika till Europa, och kostnaden skulle wist ej öfwerfliga 3 millioner sw. Rdr. Om detta förslag wore utförbart, skulle Amerika och hela europeiska kontinenten kunna meddela hwarandra underrättelser på kortare tid än man behöfwer att skrifa ett bref. — Saken tål emellertid att tänka på. — Måne man ej slutligen will fötta sig i telegrafisk korrespondens med innewärnarne i månen!?

En nådvis yngling gäckades med en äldre borgare för hans långa öron. Borgaren, som rötnade härwid, svarade omsider: "Jag medger att mina öron äro något för långa för en menniska; men så äro era deremot alldeles för korta för en äsna."

Ett och sjuttio år och lifwäl ej hafwa lefwat.

En fraust sjöman, Paul Vegrand, dog i en ålder af 71 år. Kort före sin död nektes han följande biografiska notiser, för att bewisa att han ej lefwat. "Lefwa är så mycket som njuta; allt hwad som är lidande, smärta, bekymmer, trälighet, bedragen förwäntan, förtwiflan, lifasom all den tid, som försoswits, måste wi billigtwis utstryka utur antalet af våra lefnads år." När jag war sex år gammal, talade jag med stor swärighet; på sjunde året flog jag mig ett djupt hål i pannan; först på niunde året

helades jag berför. Då min existens dittills bestått af skammande och i smärter, så måste naturligtvis nio år afräknas. På tionde året började jag mina studier; jag hade en hård kamp för min föderliga skalles skull. Inom två år kunde jag slutligen alfabetet. Bokstafven Z. har kostat mig 600 stutar, beräknadt efter en om dagen under tvenne år. I tolfte året kunde jag slutligen läsa, men jag var en martyr för alfabetet. Man försökte lära mig latin; jag glömde då mitt modersmål, och när jag var 15 år gammal, visste jag alldeles ingenting. Till straff för min dumbhet afsvisades jag dagligen med watten och bröd. Jag subtraherar således sex år från min gifna lefnadsålder. Då tillträdde jag en skrifwaretjänst hos en notarius; detta var för mig ett nytt martyrskap. Jag måste stå upp kl. 6, eldade fastlagnen, skref concepter med oerhördt många ortografiska fel och erhöll prygel i stället för mat af de äldre skrifvarne. Denna pröfnings-tid, som måste afräknas, warade fem år. Då jag var 20 år, fickade mig min far, som nu ledsnat på mig, på fregatten Velle-Poule. Jag tvättade förbåf, klättrade i masterna, bärade segel och erhöll dagligen 30 slag af daggen. Detta warade fyra år. Slutligen entledigades jag från den ohyggliga fregatten och förwanblades till kryddkrämare. Jag gifte mig med mamsell Ursula, dotter till en skrifware och erhöll med henne 30,000 Fr. i hemgift, som woro intecknade i en sockerfabrik i Domingo. Min lycka war dock af kort varaktighet, ty min hustru hade ett trädben, som hennes fader swarfwat. Den ofskylbige bad mig tusen gånger om förlåtelse för denna förbrytelse och jag förlät henne med afseende på hemgiften. Men snart erhöll jag den under rättelsen, att skrifvarne på St. Domingo gjort uppror och uppbrant mina 30,000 Fr. Mig återstod nu ingenting annat än min hustru med trädbenet. När jag war trettio år, dog min hustru med anledning af en förkylning i det benet, som ej war af träb. Under mitt sexåriga gifte stånd fode jag onpphörligt till mig sjelf: hwilken natt war jag ej, som gifte mig med ett trädben! Dessa sex år böra således billigtvis afgå från mina lefnadsår.

Sedon 30 år af min lefnad äro utstrufna, måste jag rättfärdiga användandet af de öfriga 41. Då jag såsom hwar och en annan, sofwit en tredjedel af mitt lif och kanske ännu något mer, så måste 24 år häröfver afräknas. Allvenstund jag lidit mycket af distraktion, så förlorade jag ett fullt år, med sömandet efter nyfeln till min gifsonier. Nu skall ingen kunna påstå att man lefwer, då man söker efter en sal; här afgår således fullt ett år. Med pudrande, friserande och rakande förlorade jag — tre år. På tandwert har jag förlorat fem år, på snuswa och hosta två år. En ej obetydlig del af mitt lif är förgången under frågande efter saker af intet värde och yttringar af förtret, t. ex.: "hur nu mycket är klockan? Jag står ej rätt wäl i dag; Guru står

ni? Jag har den åran;... jag har en försträcktlig snuswa; här är nytändning i afton; här är ofantligt smutsigt; en ofantligt lång winter! O min himmel!" Deröfver afräknar jag tre år. Sex månader har jag tillsatt genom att byta om skor och lifa lång tid har jag begagnat för att borsta min hatt eller alltfamans ett år. Mellanakterna på theatern räknar jag minst till ett år. Med läsande af skrår, hwaraf jag ej dragit någon nytta, har jag tillsatt ett år. Slutligen har jag åtminstone tillsatt ett år med klagomål öfwer försaltad soffa, seg bisitet, hårdkotta ägg. Summa summarum 71 år.

Postscriptum. De enda 30 dagar, som jag lefwat, woro de, som föregingo mitt bröllop. Jag war ganska lycklig, när jag såg min fästmo, huru hon satt i soffan och dolde sitt tråben med sin långa klädning. Då jag emellertid sedermera förargade mig, att på ett så falskt sätt hafwa varit lycklig; så utskryter jag äfwen dessa 30 dagar. Jag bör således, utan att hafwa lefwat.

— 00 —

Rebus N:o 9.



Nästa N:o utgifwes den 14:de Maj, kl. 7 f. m.

Gotheberg, G. Petersens officin, 1848.